

concurrar s'han de tenir 60 anys i per a opositar 25, sinó que no es pot reunir una quantitat de treball sinó ja almenys deu anys que hom és llicenciat, i, en canvi, una oposició poc temps després d'acabada la carrera ja pot fer-se amb èxit.

Si jutjant el concurs es por afavorir un determinat candidat, serà perquè no s'han complert rigurosament les bases de dit concurs, o per immoralitat del tribunal, i això no vindrà corregit en un concurs-oposició en el qual a més que pot passar el mateix, o sigui jutjar malament el concurs per afavorir el candidat o per perjudicar-lo i valorar amb escreix l'oposició si el concurs és fluix o amb oposició dolenta quan es vol protegir un candidat donant gran valor als treballs presentats essent en realitat aquests molt fluixos, de manera que quan el tribunal no és just té més facilitats per a quedar ell bé i donar la plaça a qui vulgui dels presentats.

Reuneix, doncs, el concurs-oposició el dolent del concurs i el dolent de les oposicions, limita el metge que ja porta anys d'exercici a sollicitar la vacant, per la por de fer un fluix paper en l'acte de l'oposició i tenint un bon concurs no es presenta a la convocatòria, en canvi, favoreix el jove sense experiència clínica, sense treballs propis, però amb l'audàcia de la joventut, confia en la seva memòria i per altra banda no hi va a perdre res.

En el Col·legi de Metges de Madrid, ja poc temps es ventilava aquest mateix problema, i es va acabar per rebutjar el concurs-oposició com a tècnica de selecció, proposant com a únics sistemes el concurs sol o l'oposició sola, variable a aconsellar segons sigui la vacant a proveir.

Desitjaríem veure aquest tema enfocat per altres col·legues, estudiant en aquestes mateixes planes, buscant una orientació i normes fixes, útils a la collectivitat mèdica i a ésser possible que el Sindicat hi digués l'última paraula.